

De Tzonyayauhqui tertia. Cap. CXXXIII.

DVas alias Aues similis nominis alibi descriptimus, hæc autem tertia Stur-
ni æquat magnitudinem, quæ subtus est alba, fuluâque, desuper verò
ex viridi pallefcens. Dextræ alæ exortus candet, fuluescitque, caput verò par-
tim virefcit, ac pallet, & partim nigricat; pars colli dextera nigra est, sed rostrū
atrum, pedes verò, & crura ex albo rubescunt, caucâ inclusâ, cantu suavi ad-
stantibus impensè grata esse solet.

De Xomotl. Cap. CXXXIV.

Avis est dorso & alis desuper nigris, ac pectore fusco: huius pennæ Indo-
rum vestibus intexi præcipuè solent; palmipes est, & cristata, quod cum
nascitur, percipitur euidentius.

De Xochitotoli altera, seu Aue florida. Cap. CXXXV.

Avicula est, Passeri nostrati, forma, & magnitudine similis; variat tamen
plumarum colore, quæ partim pallent, partim nigricant, partim alba
sunt, ac partim quoque fusca: suavi cantu placet, quæuis incolit loca, vermi-
culis, feminibusque vescitur exilibus, nidum construit ex arborum ramis
pendulum, vbi etiam incubat ovis, neque est insuavi aut vitiatò nutrimento.

De Xoxouquihoaçtli. Cap. CXXXVI.

Nomen sortita est hæc Auis à voce, & ad Ardearum genera (vt mihi qui-
dem videtur) pertinet, quamuis plurimùm distet magnitudine: plume,
quæ subsunt alis, ventri, ac collo, cineræ sunt, quæ verò caput tegunt purpu-
ræ, tænijs tamen digitem latis, vtrinque circumdantibus. Frons promiscuè
candens, & nigra est; caput verò insignitum crista, septem concinnata purpu-
rascentibus plumis. Alæ sunt cinereo, cæruleoque colore variæ, pedes fusci, ni-
gri, atque pallentes; humeri, alarumque exortus candidi, rostrum ferratum,
nigrum; pollicaris crassitudinis, ac septem prolixum uncias: crura spithamea,
totaque ipsa auis ab extremo rostro cum collo (quod sesquidodrantale est) ad
pedes vsque tres dodrantes longa. Lacustris est auis, atque aduena Mexicanæ
paludi, apud quam quoque rarò capitur; fera est, & à Septentrionarijs Regio-
nibus credita descendere in Mexicanas.

De Nepapantotol. Cap. CXXXVII.

ANatis ferè genus est Mexicanæ paludi, rostro in acutum quadam-
tenus deficiente, cætera autem similis, nisi quod nullum est genus colo-
ris illas ornari solitum, quod huic soli non contingat, sitque ei spectando or-
namento, atque pulchritudini; vnde est sortita nomen.

De Atototl, seu Aue Aquatica. Cap. CXXXVIII.

ET si non me latet Atototli, quam *Onocrotalum* Græci vocant, nostri verò
Alcatrazum descriptam esse ab antiquis, ac veteri cognitam mundo, tamen
quoniam rarò Hispanis visâ est, variantque in ea describenda Authores, & lacui
Mexicano quanquam aduena sit, tamen frequentissima, eam depingendam,
& breuius exprimendam curauimus. Est ergo aquatica Auis, vnde nomen.
inuenit, cristata, palmipes, & olore longè maior, minime edulis, pennis vt
plurimum ex candido inclinantibus in fuluum, etsi alæ maiori ex parte (quod
Mari præcipuè euenit) nigrescant, nigris quoque vnguibus, pedibus verò, cruri-
busque, & rostro, quod palmos duos longum est candidis, & paruis circum-
septum dentibus, ac iuxta finem incuruum, cauitate illa ingenti, & capaci-
sima alimonix seruatrice, quæ ei subest, oculisque ex luteo rubescentibus. Pi-
scibus, quos rapit victitat, & ideò iuxta lacus, fluminaque, necnon in ipso ma-
ri versari solet.

De Aue Paradisea. Cap. CXXXIX.

Habetur supra volumine 1. lib. 9. cap. 6. fol. 317.

De Acitli, seu Aqueo lepore. Cap. CXXX.

de altera supra. Io. Fabr. fol. 686.

ALterum genus eius Anatis, quam *Colymbum* Aristoteles, Gaza verò *Vrina-*
tricum vocat, Acitli seu Aquatilem leporem consueuerunt vocare Me-
xicani: hæc eadem profus esset, quæ descripta, delineataq. à quibusdam recetio-
rum, nisi caput longè maiori insigniretur crista, atraque, venter colore argen-
reo splenderet, & collum infernè niueo, supernè verò è nigro vergente in fuscū;
lacubus innatat, ac iuxta eos perpetuò versatur: nam neque volandi potis est,
neque per terram commodè incedendi, femoribus ita reliquo corpori connexis
atque coalitis, vt natatui, non incessui queant insèruire: piscibus quos inuolat
vescitur, victitatque; prolem in iuncetis, atque arundinetis educat, nec Anatum
nostratum vulgarem vincit magnitudinem. Masculus aliquanto longior est
corpore, collo, ac crista ampliori, rostrum femina breuius est, nigrum, &
vtrinque iuxta oculos plumis tectum fuluis, cum Mas candentibus regatur.
Hæc est Auis illa, quam Indi fabulantur ventos euocare, vbi se peti sentit ab
Aucupibus, quibus stantibus, turbatisque vndis, euertantur Cymbæ quibus na-
uigant, submerganturque eam insèquentes, si quinque prius sagittis excullis
arçu non contingat attingi; atque trucidari, & in cuius disiectæ corde reperiri
gemmam arbitrentur, ad multa vtilissimam, & magno habitam in pretio, nec
alteri quam Deo consecrandam: Verum hæc nugæ sunt, & mendacia ab horum
hominum profecta leuitate, atque credulitate. Insuavi, parumque salubri ve-
lut & alia Aues palustres constat alimonia, atque ideò à nullo sagacioris palati
admodum expetenda.

De Acolin, seu Coturnice aquatica. Cap. CXXXI.

Avis est fusca, Coturnicis magnitudine, unde nomen: pedibus longis, prolixo rostro curuato in inferiora, coloris fusci, obicuriq; versatur circa lacum Mexicanum, nunquam ferme volat, sed iuxta aquarum summa cursitat velocissimè: alitur piscibus, ipsaque edulis est, nutrimenti tamen vulgaris atque palustris.

De Ceheilol. Cap. CXXXII.

Genus est Columbæ sylvestris, cuius pennæ fusca sunt, præter eas, quæ pectus. & extremas vestiunt alas, nimirum candidas, & pallentes; Iris nigra, coccineus ambitus, pedes, cruraque rubra, & patria Oppidum Quauhahuacense.

De Toxacoztic. Cap. CXXXIII.

Turdi nostratis visciuari, quem appellant *Charlam* Hispani magnitudine, est æqua, formaque persimili; sed collum, & pectus lutea sunt, ac fascia eiusdem coloris frontem præincta, & quamquam pro cantu clamorem edat, posset in Sturnorum species non ineptè referri.

De Cacacollin. Cap. CXXXIV.

Coturnicis vocata species est Cacacollin, eademque constans magnitudine, forma, nutrimento, & cantu, atque eisdem ferè coloribus variata.

De Tzinitzcan. Cap. CXXXV.

Avis est parua Carduele minor, plumis vestita multorum colorum, quibus effigies multæ subtilitatis texunt Indigenæ (eo enim officio claruere ab hoc Orbe expugnato, ac tori penè claruere Orbi) ornantque festiuis diebus Tempa, belloque, pace, & publicis tripudijs, atque choreis capita, ac reliquum corpus.

De Yacapatlahoac, seu Aue lati rostri. Cap. CXXXVI.

Anatis ferè species est Yacapatlahoac, domestica paulo minor, longo, ac lato rostro, sed præcipue iuxta extremum; crura, palmæ, rostrumque ex pallido inferna parte rubescunt; at rostrum supernè in ambitu rubescit ex fusco, & circa extremum ex fuluo nigrescit: corpus vniuersum tegitur pennis, semicirculos quosdam imitantibus; suluis, nigris, & candidis (si eas partes excipias, quæ ad ventrem spectant, nempe omnino fuluas) alæ foris partim albæ, partim virides, splendentes, & vt plurimum, fusca sunt; intrinsecus verò albicant: vita demum, ac carniū eius nutrimentum, ceteris Anatū ferarū generibus sunt penè similia. Hispani lauancum, & regiam anatem vocant, nec desunt, qui Tempatlahoac vocare malint.

De Oconeneth. Cap. CXXXVII.

Peci marcij genus est maximum, cuius puluerem narrant hydropicis mederi.

De Yxamazatl. Cap. CXXXVIII.

Avis est Sturni magnitudine, rostro mediocri, ac nonnihil incuruo, & cinerei coloris, oculis nigris, sed iri cærulea, plumis quibus subtegitur è fusco virescentibus, pectore luteo, ac ventre albo, & subfuscis cruribus, pedibusque; nullius est, præterquam plumarum vsus, præterque carniū cæterarū auicularū nutrimenti: dicitur autem Yxamazatl à colore luteo oculorum.

De Chiantototl. Cap. CXXXIX.

Avis est Sturni magnitudine, mediocri rostro, ac nonnihil incuruo, cinerique coloris; nomen sumpit à colore Seminichian simili, auicula hæc, acuti, ac cinerei rostri, pectore, ac ventre candenti, sed subfuscis plumis maculato; dorso subfusco, & cyaneo, alis verò candidis, atque subnigris, nigris etiam oculis, & fuscis cruribus, ac pedibus, paruo capite, cinereoque, sed linea candida iuxta alterutrum oculum insignito: minimè cantillat, & Tezcoquensibus agris vitam agit, Tutlæque misticæ superioris: gaudet niuium tempore, & bonum præstat edentibus alimentum.

De Coztototl, seu Aue lutea. Cap. CXL.

Auicula est, fusco, nigro, cinereo, & luteo colore varia: viuit Tetzcocanis montibus, & quò cætera huiusmodi Auiculæ constat nutrimento: cantat suauiter, ac colorem in nigram, candidum, & luteum mutare vicissim solet.

De Tlaquilolototl, seu picta Aue. Cap. CXLI.

Avis est pulcherrimis variata coloribus, nempe luteo, coccineo, viridi, purpureo, nigro, atque cyaneo; lutea oculorum (qui nigri sunt) Iride, & cinereis cruribus, ac pedibus; viuit in calidis Regionibus.

De Tlauhtototl, seu Aue Coccinea. Cap. CXLII.

Eisdem variatur Tlauhtototl colorum differentijs, sed paulò minori constat corpore; viuit quoque Regionibus calidis, non procul à littoribus maris austrini.

De Coztototl, seu Aue lutea. Cap. CXLIII.

Auicula est lutea tota, sed capite nigra macula insignito, caudaque, & alis, pallido, nigroque variatis colore,

De Tlaquahtli. Cap. CXLV.

Aquila genus est mediocris magnitudinis, incuruo rostro, propè exortu luteo, diluto, ac circa cuspidem subnigro colore variato, ventre verò pallenti, atque subfuluo, luteis pedibus; incuruis, ac cinereis unguibus, occipitio pallido, cauda fusca promiscuè, atque cinerea, & reliquo corpore fuluo, atque subnigro: reliqua natura quæ Aquilis.

De Cocho Psittaci genere. Cap. CXLV.

Psittaci genus est magni, rostro supernè cinereo, infra verò subnigro, cinereis cruribus, pedibusque viridi colore; sed cyaneo capite, candido, coccineoque variato colore, & quadamtenus pallenti, necnon alis postremis coccineo, discit humanum sermonem, & ceterorum Psittacorum instar indistincta pene similitudine reddir voces humanas.

De altero Cocho. Cap. CXLVI.

Similis est prædicto, sed longè minore corpore, nigris oculis, Iri lutea, ac plumis ambientibus oculos rubeis, pennis verò alarum & fuscis, & cyaneis.

De Opipixcan. Cap. CXLVII.

Anatis fera genus est, rostro subrubro, cruribus verò ac pedibus, qui planti sunt, fuluo, ac candenti variatis colore; reliquo vero corpore cinereo, & nigro: viuit circa lacus, & quo cætera Anatum differentia, constat nutrimento.

De Toquicoyotl. Cap. CXLVIII.

Rostrum est prolixum, ac mediocriter tenue, ceruix prælonga, caput coccinea macula desuper insignitum, lutea Iris, & corpus vniuersum fuscum, nigrum promiscuè, atque cineretur; versatur iuxta aquas, edulique (licet parum experenda) carne constat: nomen verò habet à voce. Gruis æquat magnitudinem, ad cuius refertur species; nam & eius mores imitatur, reliquamque naturam, si maculam rubescentem excipias. Sunt qui Cocçayauhqui vocent.

De Coyoltotl. Cap. CXLIX.

Avis est mediocris magnitudinis, fuscis pedibus, cruribusque, rostro crassifusculo, fusco, & breui, ac desinente in acumen; pectore, ac ventre coccineis, ac reliquo corpore subrubro, atque nigrescente: nomen habet à sonitu illi sonalium simili.

De Nopaltencol. Cap. CL.

Avis est subfusca, & cinerea tota, rostro subincuruo, & prolixo, sturno paulo maior, & iri oculorum rubra.

IV. De Cæceto. Cap. CLI.

Nomen habet à voce; Tinuiculi autem videtur species, sed peregrina, & nunquam nostro visa Orbi, etsi ijdem proctus sint mores, atque natura; quamobrem cætera narrare superièdeo: vbiq; frequens est, sed calidis maximè regionibus, vbi ex auiculis, quas rapit victitat.

De Metzcanauhli, seu Anate lunari. Cap. CLII.

Anatis species est domesticæ par, ac eisdem variata coloribus: viuit apud Mexicanam paludem, vbi capi à Mexicanis Aucupibus plerumque solet.

De Tolcomoctli. Cap. CLIII.

Avis est magna, tres circiter spithamas prolixa; rostro longo, tenuique, supernè nigrescente, & pallefcenti infernè; luteis cruribus, & vergentibus in purpureum, sicut & ipsi pedes: ventre, ac pectore albo, sed fuscis quibusdam undulato pennis; alis desuper fusco, candido, cæruleoque variantibus colore, iri rubra, & ictu quem rostro infert valdè nociuo; & quanquam palmipes non est, piscium circa lacus agens viuit rapina, & ad species Alcionum, quos Hispani vocant *Martinetes* pertinere videtur: Aiunt corio nudatam, assamque, & ex oleo, & aqua ingestam, gratum exhibere alimentum.

De Yacacintli, seu rostro spicæ Maizij. Cap. CLIV.

Avis est ternos circiter dodrantes prolixa, virentibus cruribus, capite, & ventre cyaneis, sed vergentibus in purpureum; alis promiscuè fuluis, nigrisque, luteis oculis, ac rostro, sed in coccineum propè exortum vergente, quod tres penè digitos latos longum est: anteriori parte capitis depili, & calua; ad recentiorū Fulicæ videtur pertinere, ac piscium prædà iuxta lacus, & flumina viuere: Edulis est eius caro, sed nec bonum, nec gratum præbet alimentum.

De Yztaetzon yayauhqui. Cap. CLV.

Genus est Anatis feræ, paræque, cuius rostrum est latum, atque cæruleum, & iuxta extremum alba quadam distinctum macula, pedes etiam (qui plani sunt) vergunt in cæruleum, & reliquum corpus, albo, fuluoque variatis colore: ceterum eadem penè vita, quæ reliquis lacultribus Auibis, ijdem mores, & alimonia.

De Ocotzinitzcan. Cap. CLVI.

Avis est formosa, Columbæ magnitudine, rostro duos circiter digitos latos longo, nigroque; capite, & pectore purpureis, necnon cruribus, ac pedibus; reliquo vero corpore ex luteo virefcenti. Viuit in regionibus calidis iuxta maris Australis littora, nec tamen cantu suauius est, neque iucundo nutrimento.

De Quauhtotopoti. Cap. CLVII.

Eisdem vivit Regionibus Quauhtotopoti, sed paulò minor est, minorique & atro rostro, nigris oculis, fuscis cruribus; pedibusque, & fusco capitis vertice, quod tamen est coccinea præcinctum tænia, reliquum verò corpus luteo dilutiore, ac colore fusco promiscuè tinctum micat.

De Caxcaxtototi. Cap. CLVIII.

Avis est tota cyanea, subnigraque, ac sturnos huius Orbis maiusculos æquans longitudine: capite paruo, nigris oculis, sed lutea iri, nigroque rostro longiusculo, ac desinente in acumen: edulis non est, neque canora; vivitque in plagis temperatis, qualis est Mexicensis, aut paulò calidioribus: Sunt qui Hueitzanatl vocent, & referant ad speciem Sturnorum Mexicensium.

De Tlacahoioloti. Cap. CLIX.

Species est Columbæ sylvestris nostris vocatis arabicis quadantenus similis, incuruo rostro, mediocri, rubeoque; cruribus rubeis, pedibusque, nec non oculorum iri, pectore, ventre, & alarum anterioribus partibus; cætera cærulea sunt, intersertis tamen iuxta caput, & collum inferna præcipuè parte nonnullis rubeis pennis. Vivit iuxta agros Mexicanos, nec expetendo constat nutrimento.

De Cochitenacatl. Cap. CLX.

Avis est littorum Oceani Australis alumna, duas proluxa plus minus spicuas, rostro incuruo septenas penè uncias longo, supernâ parte candenti, ferratoque, sed inferna nigro: oculis atris, sed iri ex luteo rubefcente, capite, & collo in lineam vsque coccineam, qua præcinctum est supernè, & infernè nigro; deinde verò, supernè nigro, & infernè pallenti, sed rubeis maculis atrisq; lineis variato: cauda, alisque nigris, ventre virenti, purpureis femoribus, nigris vnguibus; cruribus, pedibusque è cinereo virentibus, & plumis, quæ sunt à femoribus vsque in caudam, rubeis: piscibus victitat, nec omnino ingrato constat alimento.

De Cochitototi, seu Ave Florida. Cap. CLXI.

Avis est Sturno nostrati magnitudine circiter par, rostro tamen acuminato, tenui, & paulisper incuruo: vnguibus nigris, cinereis cruribus, capite verò, collo, & supernis alis promiscuè cinereis, ac nigris; cæteris verò partibus luteis, vnde fortassis nomen: oculi vero atrii sunt, & pallens iris; vermiculis victitat, & feminibus: calidis regionibus vivit, nec tamen cantu placet aut alimento.

De Tlapaltototi. Cap. CLXII.

Avicula est Cardueli nostrati par, aut paulò minor, rostro parvulo, tenuique, oculis nigris, sed iride lutea; alis, caudaque è nigro rubefcentibus,

ribus, ac reliquo corpore profus coccineo. Vivit in calidis, nec sapit eius caro, aut cantu admodum est iucunda, sed visu pulchra, ac non mediocriter spectanda.

De Tlanquiquiztototi, seu Passere sibilante. Cap. CLXIII.

Avis est littorum Oceani australis alumna, Columbæ par, rostro crasso, acuminato, & nigro; atris oculis, iri lutea, alis, caudaque albo, & nigro colore variatis, tænia nigra à rostro ad extremum vsque pectus procedente, alis verò circa priores partes etiam luteis, ac vniuersim reliquo corpore pallenti, si demas pedes, & crura, quæ fusca sunt, & vngues ipsos, qui ex albo non nihil pallescunt: vivit iuxta arbores ornatas floribus, quorum victitat melligine: educat vere sobolem, habeturque maximi à Tototepecensibus, quibus est familiaris ac frequens.

De Hoitzitzillin Tepuzcullulæ. Cap. CLXIV.

Species quædam est Hoitzitzillin pulcherrima, ac maxima, rostro longo, tenui, incuruo, cæruleoque, colore vniuersi corporis Heliotropij, paucinòue & splendenti: Vivit melligine florum, velut congeneres, & artificibus intexendarum pennarum materiem exhibet, gratam atque pretiosam.

De Quauhtotopoti. Cap. CLXV.

Peci species est peregrina, rostro longo, nigroque, & nonnullis in partibus fuluo: colore nigro, sed candidis plumis maculato, ac præcipuè circa caudam, postremas alarum partes, rostrum, ac ventrem, qui penè totus candidus est, ac cinereis pedibus: mitescit, aliturque domi, Sturno nostrati par; excavat arbores modo cæterorum Picorum, quibus victu, nutrimento, ac reliqua natura est similis.

De altera Xochitenacatl. Cap. CLXVI.

Avis est Columbæ magnitudine, rostro præ corporis mole maximo, ferratoque, superiori parte luteo, inferiori verò subnigro, & in purpureum, colorem vergente, oculis nigris, sed iri rubefcente ex luteo, ac reliquo corpore cæruleo, cinereoque. Vivit circa littora Oceani Australis, ac piscibus, quos rapit vesci solet.

De Perutototi. Cap. CLXVII.

ANas est peruina, quam velut nostrati iam notam orbi, non curauimus describendam. Variat nonnihil sæmina à mari, velut ex vtraque Imagine cuius erit facile intueri.

De Chiquatototi. Cap. CLXVIII.

Avis est Rusticulæ nostrati similis, rostro longo, ac tænijs iuxta vtrumque oculum luteis, & incuruis, nigra item macula inter pectus, & collum insignis; cætero verò corpore, ex albo, luteo, fuscoque variato, iri lutea, ac nigris

gris oculis. In regionibus temperatis, seminibus, & vermiculis victitat, ac grato constat alimento.

De Elototol. Cap. CLXIX.

Elototol, seu Auis basis spicæ Maizij ad Rusticularum etiam genus videtur pertinere; rostro enim constat longo, Coturnicis magnitudine, bono nutrimento, & colore totius corporis albo, fuluòque promiscuè, atque nigro: alitur domi, sibilaque non tantum edit; Sunt qui Chietotol vocent.

De Quachichiltic fœmina. Cap. CLXX.

Fœmina est alterius Quachichiltic oquichtli, de qua in superioribus, eadem forma, & magnitudine, etsi inclusa caueis in luteum mutetur colorem, cuius rei gratia, hanc Auiculam, & rubeam, & luteam curauimus depingendam: alitur cantus gratia, & suauiter modularur. Nascitur in agris Mexicanis, educaturque in domibus, quibus est mirum in modum causâ deliciarum frequens.

De Cocochatl. Cap. CLXXI.

Aviculæ sunt Carduele paulo maiores, luteo, alboque, & fuluo quoque colore variatæ, ac macula iuxta alterutrum oculum insignes, etsi in mari hæc longè maior appareat; nascuntur in temperatis, aut aliquanto in frigus decliuibus auris, qualia sunt Tetzcoquentia, nec sunt cantu, aut nutrimento plurimum expetendo.

De Elcoztotol. Cap. CLXXII.

Avis est Turdo Visciuoro, aut Merulæ par, luteo pectore, ac ventre, vnde inuenit nomen, nigra cauda, alis ex nigro fuluescentibus, capite, collo, dorsoque, & cruribus cinereis, rostro subnigro, longiusculo, & iuxta acumen paulisper contorto, & iride oculorum (qui nigri sunt) lutea; nascitur temperatis locis, seminibus, ac vermiculis victitat; educat vere, nec valde suauem edit cantum, aut expetendam præstat alimoniam.

De Quapetlahoac. Cap. CLXXIII.

Avis est Quapetlahoac sesquidodrantem longa, rostro magno, rubeoque, & in acumen desinente; alis nigris, ac reliquo penè corpore ex cinereo rufescente: minimè canit, & mediocre præbet alimentum.

De Cacalotl, seu Coruo. Cap. CLXXIV.

Inueni Coruum quibusdam candidis pennis insignem, quem, quia memoria dignus mihi est visus depingendum curavi, & in hac Auium Mexicanarum historia describendum.

De Colcanauhli, seu Anate Coturnicum Mexicanaum colore.

Cap. CLXXV.

Anatis feræ species est; mediocris magnitudinis, rostro lato, & nigro; fuluis pedibus, ac cætero corpore, albo, fuluo, nigroque, & cinereo colore variato; cætera Anatibus feris similis.

De Tlofli. Cap. CLXXVI.

Falconis columbarij, quem *Nebbi* vocant, genus est peregrinum, nigrum totum, si rostrum, cruraque, & pedes excipias, quæ lutea sunt, & mirè (vtarrant) operæ in aucupio, quibus differt à nostrate; quam obrem & depingendum, & memorandum duximus.

De Quaxoxoctotol. Cap. CLXXVII.

Allata est ad nos à littoribus Maris australis auis quædam pulcherrima; Columbæ plus minus magnitudine, rostro magno, latoque, nigro, & in acumen contortum tendente, vertice cyaneo, & reliquo corpore cyaneo, pallido, viridique promiscuè, & nigro, quæ minimè canit, nec suauiter constat alimento.

De Tlauquechul. Cap. CLXXVIII.

Plateæ, Pelicanouæ videtur similis, sed coccineo, pulcherrimoque vniuersi ferè corporis colore, aut ex albo rufescenti, lato, atque obrotundo circa finem rostro, cinereoque, pupilla nigra, iride rubra, rugosa fronte, gallipauonis, Auræque, depili penè capite, candentique, cum vniuerso fere collo, & parte pectoris, & fascia nigra latiuscula, caput à collo distinguente: circa littora maris, aut fluminum viuunt, vesciturque pisciculis adhuc viuentibus, quos rapit, mortuos enim non attingit, vt nobis (eam domi fatagentibus educare) patuit experimento.

De Quapachtotol. Cap. CLXXIX.

Quapachtotol, seu auis fulua, octo vncias longa est, ac totidem cauda, rostrum è cyaneo nigricans longiusculum, incuruumque: oculi nigri, & iris alba, pectus cinereum, ac inde ad caudam vsque venter niger, cauda ex nigro fuluescens, alæ verò, collum, atque caput fulua, vnde inuenit apud Indos nomen: grato aiunt constare nutrimento, cum canit, risum æmulatur, atque ideo inauspicati habebatur ab Indis ominis, quo tempore Evangelij præclarissima dies nondum eis illuxerat.

De Yohualtotol, seu Aue nocturna. Cap. CLXXX.

Avicula est Passeri nostro pene par, ita vocata, aut quoniam noctu victum quærere soleat, aut quod nigra tota sit paulisper vergens in fuluum, iride tamen, & inferiori rostro ex luteo rufescentibus: est autem neque suauiter cantu, neque nutrimento admodum probato.

De Yohualcuachili, seu capite Chilli nocturno. Cap. CLXXXI.

Avis est littoris Oceani Septentrionalis alumna, salforumue lacuum, è quibus victum sumit, inuenta apud Flumen Tuzpa: vix æquat sturni notitiam magnitudinem, sed collo constat tenui, ac longo, capite paruo & in longum producto, prolixo rostro, luteoque, prolixisque cruribus, pedum digitis, atque vnguibus qui lutei sunt. Digni, & crura cinerea cum inferiori parte femorum, nam superior fulua est, cauda breuis, atque fulua, cum anteriori alarum parte, nam posterior cyanea est, reliquum corpus nigrum, quibusdam tamen sulis circa ventrem permixtis pennis. Sed mirandum est ab exortu rostri assurgere coronam, Orbemue superiori parte in tres diuisum cuspides, e luteo rubescentem, ac mediocriter crassum, & ab anteriori alarum parte, binos aculeos contortos, quod nulli auium adhuc noui euenisse, præterquam huic, caute ita (vt exillimo) natura auiculæ aliàs imbecilli, vt ijs velut præsidijs sese à fortioribus, auibus tueretur, nihilque esset adeo debile, imbellesque quod vim quampiam non posset inferre hosti.

De Cacalototl seu Ave Coruina. Cap. CXXXII.

AD Sturnorum Tzanatlue genus videtur pertinere Cacalototl, Sturno enim nostrati est par, vniuerso corpore, è nigro vergente in cæruleum, atro rostro, cauda prolixa, & iri ex luteo rubescente. Inutili carne constat, nullo delectat cantu, viuittque in regionibus temperatis, aut calidioribus.

De Chilcoquipaltototl. Cap. CLXXXIII.

Merula magnitudinem æquat Chilcoquipaltototl, cuius rostrum vergit in nigrum è cyaneo, caput nigricat, virescunt crura; venter, pectusque pallefcunt, reliquum verò corpus luteo, viridique, necnon albo, & nigro, variatur colore. Viuit in calidis, non tamen valet cantu, aut nutrimento.

De Chiltototl. Cap. CLXXXIV.

Similis est præcedenti colorum varietate, & magnitudine, necnon moribus, sed capite coccineo, & fuluis pedibus, & fortassis ei congener.

De Tatac. Cap. CLXXXV.

Avis est Passeris magnitudine, capite, cauda, dorso atque alis promiscuè cinereis, alisque, & è nigro in cyaneum tendentibus colorem: collo, & pectore infernè rubescentibus ex luteo, ventre albo, albis, & cinereis femoribus, cruribus verò ac pedibus è fulco virefcntibus, ac lineis albis, & incuruis supernè circumdantibus oculis, qui nigri sunt; nec canit, nec admodum expetendam præstat alimoniam, viuittque in temperatis regionibus.

De Quatotomomi. Cap. CLXXXVI.

Pici genus est Ipupæ magnitudine, & nigro, fuscoque varium colore; rostrum, quo ex cauat perforatque arbores, tres digitos longum est, firmū, & can-

& candens, ac infernè breuius quam supernè: caput est paruum, ac rubeis cõtectum plumis, & crista etiam rubra insignitum: tres vncias longa, sed superna parte nigra: alterutro colli latere fascia candida descendit ad vique circiter pectus: pedes cruraque liuida sunt. Viuit Torotepeci Mittecæ superioris, non longè à mari australi: nidificat in arboribus excelsis. Vescitur Cicadis Tlaolli, & vermiculis imbrum educat tempore, hoc est a mense Majo vsq. in Septembrem; edulis tamen non est, aut alium quempiam (quod acceperim) præstat vsum.

De Xochitenucatl. Cap. CLXXXVII.

Avis est Pstittaci magnitudine, & forma, ac pene tota viridis, insertis tamen nonnullis pennis rubescentibus, pavoninisque alijs; verum crura, pedesque nigra sunt, & tenuia; rostrum incuruum, quaternas penè vncias longum, serratumque, vnde nomen, & luteo, ac nigro varium colore; calidarum regionum atque maritimarum Incola est, neque alium (quod nouerim) quam plumæ præstat vsum.

De Chachauatotl. Cap. CLXXXVIII.

AVicula est Tepuzculullam singulis rediens annis, Carduele nostro paulo maior; pedibus fuscis, rostro paruo, & nigro, infernis partibus luteis, reliquis verò cæruleo, nigro, atque cinereo variatis colore, cuius nulla alia est præterquam plumarum vtilitas.

De Chichitototl Tepazculullæ. Cap. CLXXXIX.

Incola est Regionum calidarum Auicula illa, quam Mexicani Chiltototl vocant, & circa Tepuzculullæ montes viuitt, magnitudine præcedentis, infernis tamen partibus rubeis, supernis verò cinereis, & nigris, sed in purpureum colorem vergentibus, rostro verò paulo acutiore, atque longiore.

De Tlauhtototl, seu Ave rubea. Cap. CXC.

AVicula est tota rubra, vnde euenit illi nomen, Merula penè magnitudine, & nigris quibusdam plumis alis interfertis; prouenit Totonacapæ, & caueis inclusa canit suauiter.

De Tlahquechultototl. Cap. CXCI.

TLahquechultototl, seu auis capite Plateæ similis, præcedenti maior est; rostro longo, & nigro, sed inferna parte longè breuiori, vertice ac toto pene collo desuper rubeo, infernis cunctis cinereis, alis verò ac dorso nigris, sed albis transuersisque lineis variatis: degit Pauhatlamis agris Prouinciæ Totonacapæ. Pici species est arbores perforans, cuius capitis plumæ rubescentes applicatæ, aut verius agglutinatæ, capitis curant dolorem, seu in eam sententiam venerint, quòd vertici auis adhæreant, siue id ita se habere experimento aliquo cognouerint.